

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudkyň JUDr. Lenky Kaniové a Mgr. Jany Brothánkové v právní věci žalobce: **L. L.**, zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, 130 00 Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 1. 2014, č. j. CPR-10563-2/ČJ-2013-930310-V234, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 3. 2014, č. j. 20 A 4/2014-26,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalované **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce byl dne 13. 11. 2012 kontrolován cizineckou policií a Oblastním inspektorátem práce Olomouc v kuchyni restaurace Shanghai na Horním náměstí v Olomouci č. 285/8. Na výzvu k prokázání totožnosti předložil cestovní pas platný do 9. 4. 2017 se štítkem dlouhodobého pobytu s platností do 31. 1. 2013 a kartičku zdravotní pojišťovny platnou do 31. 8. 2012. Vzhledem k tomu, že v kuchyni připravoval jídla, byl vyzván k předložení pracovní smlouvy a povolení k oprávnění výkonu zaměstnání. Majitel restaurace J. Z. potvrdil, že žalobce pracovní smlouvu má, ale je u paní účetní. Účetní společnosti nicméně nebyla schopna pracovní smlouvu žalobce doložit. Při kontrole bylo

předloženo pouze rozhodnutí Úřadu práce v Olomouci č. OLA-94/2011/za o povolení k zaměstnání pro žalobce do 9. 11. 2012 s výkonem práce Šternberk; o prodloužení povolení žalobce nepožádal. Na základě těchto skutečností byl žalobce zajištěn a bylo s ním zahájeno řízení o správním vyhoštění.

[2] Rozhodnutím ze dne 11. 7. 2013, č. j. KRPM-150029-41/ČJ-2012-140022-SV, Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Olomouckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, uložila žalobci podle § 119 odst. 1 písmeno b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění v délce 6 měsíců. K odvolání žalobce Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, rozhodnutím ze dne 14. 1. 2014, č. j. CPR-10563-2/ČJ-2013-930310-V234, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdila.

[3] Proti rozhodnutí žalované podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě. Tvrdil, že mělo být v řízení vydáno nové závazné stanovisko podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců; stanovisko ze dne 14. 11. 2012 nebylo možné použít, neboť původní rozhodnutí o správním vyhoštění bylo v odvolacím řízení zrušeno. Druhým žalobním bodem byla tvrzená nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí prvního stupně, neboť nebylo řádně vysvětleno, jaký důvod vymezený v § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců je žalobci kladen za vinu. Rozhodnutí žalované se rovněž nedostatečně zabývá otázkou přiměřenosti. Krajský soud v Ostravě v záhlaví uvedeným rozsudkem žalobu zamítl.

II. Kasační stížnost a vyjádření k ní

[4] Žalobce (dále též „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu včas podanou kasační stížností namítaje, že jsou dány důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“), tj. nesprávné posouzení právní otázky soudem a nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů a pro nesrozumitelnost.

[5] Podle stěžovatele správní orgán I. stupně porušil § 120a zákona o pobytu cizinců tím, že si pro své rozhodnutí neobstaral závazné stanovisko Ministerstva vnitra o možnosti vycestování. Spisový materiál sice obsahuje závazné stanovisko ze dne 14. 11. 2012, nicméně to předcházelo rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 28. 11. 2012, které bylo v odvolacím řízení zrušeno. Po vydání prvního závazného stanoviska byl spisový materiál rozšiřován, Ministerstvo vnitra by tak rozhodovalo na základě jiných podkladů a závazné stanovisko mohlo mít jiný obsah. Byl tak porušen i § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů.

[6] Rozhodnutí o správním vyhoštění je podle stěžovatele dále nepřezkoumatelné. Neobsahuje totiž konkretizaci ustanovení, na jehož základě bylo stěžovateli správní vyhoštění uloženo. Ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců zahrnuje celkem 4 skutkové podstaty. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně však neuvádí, která z nich byla v případě stěžovatele naplněna.

[7] Stěžovatel zpochybnil rovněž hodnocení přiměřenosti dle § 174a zákona o pobytu cizinců. Každé meritorní rozhodnutí vydané podle zákona o pobytu cizinců musí obsahovat úvahu o přiměřenosti dopadů rozhodnutí, nejen s odkazem na § 119a odst. 2 zákona, ale i s odkazem na konkrétní skutečnosti. Uvedené ustanovení § 174a zákona obsahuje výčet celkem 10 faktorů, které je nutné posoudit. Lze samozřejmě posoudit i faktory jiné. Správní orgány se však zmíněnými okolnostmi v případě stěžovatele zabývaly nedostatečně a ani krajský soud na námitku nepřezkoumatelnosti obsaženou v žalobě nereagoval. Napadené rozhodnutí žalované (i rozhodnutí správního orgánu I. stupně) je tak nepřezkoumatelné a nemůže být označeno za přiměřené, neboť správní orgány se nezabývaly např. otázkou zdravotního stavu cizince, délkou pobytu nebo integrací stěžovatele do společnosti.

[8] Přípisem ze dne 4. 4. 2014 stěžovatel požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[9] Ze všech shora uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.

[10] Žalovaná ve svém vyjádření odkázala na správní rozhodnutí obou stupňů a dodala, že se plně ztotožňuje s rozsudkem Krajského soudu v Ostravě vydaným v projednávané věci.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a není důvodné kasační stížnost odmítnout pro nepřijatelnost. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Nejprve Nejvyšší správní soud hodnotil námitku nesprávného posouzení porušení § 120a zákona o pobytu cizinců krajským soudem [ad III. A); důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Dále se zabýval namítaným porušením § 68 správního řádu správním orgánem I. stupně [ad III. B); důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.] a závěrem hodnotil námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalované při interpretaci přiměřenosti dopadů správního vyhoštění dle § 174a zákona o pobytu cizinců [ad III. C); důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.].

III. A) Namítané porušení § 120a zákona o pobytu cizinců

[14] Stěžovatel v kasační stížnosti namítal, že krajský soud nesprávně vyhodnotil zákonnost stanoviska Ministerstva vnitra k vycestování stěžovatele. Krajský soud k obdobně formulované žalobní námitce uvedl, že zrušením rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 28. 11. 2012 v odvolacím řízení nedošlo k novému řízení, ale k pokračování řízení započatého dne 13. 11. 2012. Řízení před správním orgánem I. i II.

stupně tvoří nedílný celek. Zrušením prvostupňového rozhodnutí v odvolacím řízení se obnovil stav, který existoval před vydáním rozhodnutí. Povinnosti vyžádat si závazné stanovisko dle § 120a zákona o pobytu cizinců tak správní orgán podle krajského soudu dostál.

[15] Podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců je *policie v rámci rozhodování o správním vyhoštění podle § 119 a 120 povinna vyžádat si závazné stanovisko ministerstva, zda vycestování cizince je možné (§ 179); to neplatí, rozhoduje-li policie o správním vyhoštění při vycestování cizince na hraničním přechodu a cizinec výslovně uvede, že jeho vycestování je možné.*

[16] Z § 179 zákona o pobytu cizinců pak plyne, že *vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště (odstavec 1). Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky (odstavec 2).*

[17] V průběhu řízení o správním vyhoštění je podle § 120a zákona o pobytu cizinců nezbytné posoudit, zda je vycestování cizince z území možné (§ 179 zákona); hrozba vážné újmy se posuzuje k okamžiku, kdy je závazné stanovisko vydáváno. Prostřednictvím § 120a a § 179 zákona o pobytu cizinců je naplňován mezinárodní závazek *non-refoulement* pro všechny případy vyhošťovaných cizinců (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2010, č. j. 6 Azs 15/2010-82, publikovaný pod č. 2175/2011 Sb. NSS; všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu dostupná na www.nssoud.cz). Z výše uvedeného vyplývá, že stanovisko ministerstva k vycestování musí být aktuální. Nasvědčují-li určité indicie tomu, že došlo ke změně situace v zemi původu, která může mít vliv na možnost vycestování cizince, nebo že nastaly nové skutkové okolnosti relevantní pro možnost vycestování cizince z území, bude nutné vyžádat nové stanovisko k vycestování a na jeho základě rozhodnout o vyhoštění cizince (§ 120a odst. 2 a 5 zákona o pobytu cizinců).

[18] V projednávaném případě požádal správní orgán I. stupně dne 13. 11. 2012 Ministerstvo vnitra o závazné stanovisko k vycestování stěžovatele. Ministerstvo dne 14. 11. 2012 závazné stanovisko pod ev. č. ZS19901 vydalo. Dospělo k závěru, že vycestování stěžovatele je možné. Nato dne 28. 11. 2012 správní orgán I. stupně pod č. j. KRPM-15002926/ČJ-2012-140022-SV, uložil stěžovateli správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písmeno b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. Uvedené rozhodnutí však bylo k odvolání žalobce rozhodnutím ze dne 14. 5. 2013, č. j. CPR-818-2/ČJ-2013-930310-V234, zrušeno a věc byla vrácena správnímu orgánu I. stupně k dalšímu řízení. Odvolací orgán správnímu orgánu I. stupně vytkl procesní pochybení, kterého se správní orgán I. stupně dopustil tím, že při seznámení účastníka se spisovým materiálem účastníka zároveň vyslyšel a neumožnil mu vyjádřit se ke shromážděným podkladům. Zákonnost závazného stanoviska

ministerstva vnitra však v odvolacím řízení zpochybněna nebyla. Správní orgán I. stupně proto i v novém řízení ze stanoviska ministerstva vnitra ze dne 14. 11. 2012 vycházel (viz strana 8 rozhodnutí ze dne 11. 7. 2013) a opětovně rozhodl o vyhoštění stěžovatele dne 11. 7. 2013.

[19] Stěžovatel namítá procesní pochybení správních orgánů, které má spočívat v tom, že po zrušení správního rozhodnutí ze dne 28. 11. 2012 byl správní spis doplňován, ovšem správní orgány přesto vyšly z původního stanoviska k vycestování ze dne 14. 11. 2012. Jak krajský soud správně poznamenal, zrušením rozhodnutí prvostupňového správního orgánu v odvolacím řízení se věc vrátila správnímu orgánu prvního stupně k dalšímu řízení, v němž vycházel z podkladů pro rozhodnutí, které dříve shromáždil. Správní orgán I. stupně tak byl oprávněn využít pro své nové rozhodnutí i stanovisko ministerstva k vycestování stěžovatele ze dne 14. 11. 2012, měl-li za to, že okolnosti projednávané věci nezakládají povinnost opatřit stanovisko nové. Ostatně ze správního spisu nevyplývá, že by došlo k zásadním změnám, na jejichž základě by původní stanovisko k vycestování nemohlo obstát. Ani stěžovatel žádné konkrétní skutečnosti, jež by svědčily o neaktuálnosti závazného stanoviska, neuvádí.

[20] Lze tak uzavřít, že správní orgán I. stupně ve věci rozhodoval na základě závazného stanoviska ministerstva vnitra ze dne 14. 11. 2012, jehož aktuálnost v řízení zpochybněna nebyla. Povšechná námitka stěžovatele o porušení § 120a zákona o pobytu cizinců tak není důvodná.

III. B) Namítané porušení § 68 odst. 2 správního řádu správním orgánem I. stupně

[21] Dále stěžovatel namítal, že nalézací správní orgán porušil § 68 odst. 2 správního řádu tím, že v rozhodnutí o vyhoštění nespécifikoval, která ze skutkových podstat uvedených v § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců byla porušena. V napadeném rozsudku krajský soud k dané otázce uvedl, že správní orgán v rozhodnutí popsal skutek, kterého se stěžovatel dopustil, a provedl správnou právní kvalifikaci jednání. Jeho rozhodnutí tak podle krajského soudu je přezkoumatelné.

[22] Ustanovení § 68 správního řádu upravuje náležitosti správního rozhodnutí. Uvádí, že *správní rozhodnutí obsahuje výrokovou část, odůvodnění a poučení účastníků* (odstavec 1). *Ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1* (odstavec 2, věta první).

[23] K této námitce je nezbytné nejprve uvést, že podstatou přezkumu správních rozhodnutí v řízení před správními soudy jsou námitky směřující do nezákonnosti rozhodnutí napadeného správní žalobou. Stěžovatel však výtku o nepřezkoumatelnosti směřuje proti „nalézacímu“, tj. prvostupňovému správnímu rozhodnutí (což výslovně zmiňuje v podané žalobě). K nezákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí by tato skutečnost mohla vést jedině tehdy, pokud by žalovaná ani v odvolacím řízení tvrzenou

vadu nenapravila a pokud by i její rozhodnutí postrádalo ve výrokové části specifikaci ustanovení právního předpisu, podle něhož správní orgán postupoval. Žalobní (i kasační) námitky totiž musí konkretizovat, z jakých důvodů považuje stěžovatel výroky žalobou napadeného správního rozhodnutí za nezákonné, resp. nicotné [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Ostatně v tomto smyslu (ve vztahu k rozhodnutí žalované) se zmíněnou žalobní námitkou zabýval krajský soud, přestože výtky žalobce směřovaly výslovně jen proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

[24] Z rozhodnutí žalované ze dne 14. 1. 2014 je zřejmé, že stěžovateli bylo uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců z důvodu, že byl na území České republiky zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli takové povolení bylo podmínkou výkonu zaměstnání (srov. strana 2 napadeného rozhodnutí). Žalovaná ve svém rozhodnutí jasně specifikovala, jaká skutková podstata uvedená v § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona byla v projednávané věci naplněna a vyhověla tak požadavkům kladeným správním řádem na správní rozhodnutí.

[25] Pro vyšší přesvědčivost svého rozhodnutí Nejvyšší správní soud dále doplňuje, že námitky stěžovatele o porušení § 68 správního řádu by nebyly důvodné ani ve vztahu k rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Ve výrokové části rozhodnutí ze dne 11. 7. 2013 správní orgán I. stupně jasně uvedl, že stěžovateli ukládá správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. V odůvodnění rozhodnutí pak vysvětlil, že tím, že stěžovatel minimálně dne 13. 11. 2012 prováděl v restauraci Shanghai v Olomouci výkon prací v kuchyni spočívající v přípravě jídel bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání (strana 6 rozhodnutí), naplnil skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. Také správní orgán I. stupně tedy ve svém rozhodnutí popsal, podle jakého ustanovení právního předpisu bylo stěžovateli správní vyhoštění uloženo.

[26] Námitka porušení § 68 správního řádu tak není důvodná.

III. C) Nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalované při posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění

[27] Stěžovatel v kasační stížnosti namítal, že se žalovaná (a potažmo i správní orgán I. stupně) nedostatečně zabývala otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění na stěžovatele, neboť nevyhodnotila veškerá kritéria vyjmenovaná v § 174a zákona o pobytu cizinců. V napadeném rozhodnutí podle stěžovatele absentuje vypořádání se s otázkou zdravotního stavu cizince, s délkou pobytu a integrací do české společnosti. Krajský soud v napadeném rozsudku konstatoval, že správní orgány při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění postupovaly v souladu se zákonem, pokud dospěly k závěru, že vycestováním stěžovatele z území České republiky nedojde k narušení jeho rodinného ani soukromého života. Správní orgány podle krajského soudu dostatečně zjistily skutkové okolnosti a správně konstatovaly, že nucené vycestování

stěžovatele spojené se zákazem vstupu na šest měsíců nebude nepřiměřeným zásahem ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

[28] Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.

[29] Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí vydaných podle zákona o pobytu cizinců správní orgán podle § 174a zákona zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

[30] Ze správního spisu plyne, že správní orgán I. stupně se posouzením přiměřenosti dopadů rozhodnutí o vyhoštění na stěžovatele zabýval na stranách 7 a 8 rozhodnutí ze dne 11. 7. 2013. Ocitoval § 174a zákona o pobytu cizinců a uvedl: *„Účastník řízení na otázku dopadu případného rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života uvedl, že na území České republiky má pouze strýce L. H. G., bratrance L. H. a manželku strýce. Rodiče a starší sestra L. X. Y. žijí v Číně. Jeho mladší bratr je ve Španělsku. Správní orgán dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců posoudil, že důsledkem tohoto rozhodnutí nebude nepřiměřeně zasazeno do rodinného nebo soukromého života účastníka řízení, neboť cizinec nemá na území ČR rodinné vazby, rozhodnutí o správním vyhoštění nebude mít žádný vliv na jeho soukromý a rodinný život.“* Dále hodnotil závažnost vědomého protiprávního jednání stěžovatele spočívajícího ve výkonu zaměstnání bez povolení k zaměstnání a po zhodnocení všech podkladů pro vydání rozhodnutí dospěl k závěru, že je na místě vydání rozhodnutí o správním vyhoštění s ohledem na zájem státu na dodržování veřejného pořádku.

[31] Vzhledem k tomu, že v odvolání podaném dne 11. 7. 2013 stěžovatel přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění výslovně nezpochybňoval, konstatovala žalovaná na straně 5 rozhodnutí ze dne 14. 1. 2014, že neshledala pochybení v hodnocení přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele správním orgánem I. stupně.

[32] Nejvyšší správní soud k požadavkům na odůvodnění rozhodnutí o správním vyhoštění v otázce přiměřenosti v rozsudku ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34, konstatoval, že *„[r]ozhodnutí o správním vyhoštění musí sledovat zásadu proporcionality, která spočívá v požadavku, aby intenzita zásahu do práv cizince byla přiměřená významu veřejného zájmu, k jehož ochraně má zásah, reprezentovaný rozhodnutím o správním vyhoštění, sloužit. Ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců obsahuje výčet kritérií, které je nutno vážit při rozhodování o možnosti správního vyhoštění cizince. Správní orgán musí vedle jednotlivých aspektů obsažených v § 174a zákona o pobytu cizinců zohlednit i další obdobná kritéria, budou-li v konkrétním řízení zjištěna. Správní orgán nemusí všech jedenáct kritérií v rozhodnutí výslovně vyjmenovávat. Je však třeba trvat na požadavku, aby z rozhodnutí bylo zřejmé, že ve vztahu k nim činil skutková zjištění a posuzoval je. To na druhou stranu neznamená, že by bylo třeba u některých kritérií předjímat jejich případný dopad na rozhodnutí. Cizinec může být*

např. ve věku, který sám o sobě nedává jakýkoli důvod považovat správní rozhodnutí právě proto za specifické. Sám rovněž ve správním řízení nesdělí žádné specifické skutečnosti ohledně vlastního věku. Není pak žádného důvodu považovat správní rozhodnutí za nezákonné jenom proto, že správní orgán výslovně neuvedl, že kritérium k věku cizince nebylo v řízení zjištěno nic, co by bylo třeba samostatně hodnotit. Obdobně je tomu v případě zdravotního stavu cizince.“

[33] Z výše uvedeného vyplývá, že správní orgány nejsou povinny při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění v odůvodnění správních rozhodnutí vyjmenovat veškerá kritéria obsažená v § 174a zákona o pobytu cizinců a aplikovat je na projednávaný případ. Přiměřenost dopadů rozhodnutí je však nezbytné posoudit komplexně, na základě informací zjištěných v konkrétní věci. V projednávaném případě lze souhlasit se stěžovatelem, že posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění na stěžovatele správním orgánem I. stupně je poměrně stručné. Správní orgán prvního stupně hodnotil především dopady rozhodnutí na rodinný život stěžovatele a závažnost a druh protiprávního jednání. Nezabýval-li se správní orgán I. stupně výslovně ostatními kritérii vymezenými v § 174a zákona o pobytu cizinců, lze mít za to, že je vyhodnotil jako nerozhodná, resp. že k nim nezjistil nic, co by bylo třeba samostatně hodnotit.

[34] Pokud byl stěžovatel přesvědčen, že otázku přiměřenosti správní orgán I. stupně vyhodnotil nesprávně, mohl v podaném odvolání brojit proti způsobu jejího posouzení a uvádět skutkové okolnosti, které podle něj měly vést k odlišnému hodnocení otázky přiměřenosti. V podaném odvolání ze dne 11. 7. 2013 (resp. jeho doplnění ze dne 29. 7. 2013) ovšem stěžovatel uvedl toliko povšechné a ryze obecné výtky. Namítal nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí I. stupně a vadu řízení spočívající v tom, že stěžovatel nebyl vyzván k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. Žádné námitky proti věcnému posouzení otázky přiměřenosti v odvolání nevznsl. Proto ani žalovaná nebyla povinna zabývat se podrobněji správností posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění na stěžovatele.

[35] V tomto ohledu lze stěžovatele odkázat na právní závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu vyslovené v usnesení ze dne 26. 8. 2008, č. j. 7 Afs 54/2007-62, publikovaném pod č. 1742/2009 Sb. NSS. V něm rozšířený senát poznamenal, že *žalobce sice v žalobě proti správnímu rozhodnutí může uvést všechny důvody, pro které považuje napadené správní rozhodnutí za nezákonné, a to i přesto, že je neuplatnil již v odvolacím řízení, ač tak učinit mohl. Nemůže ovšem účinně zpochybňovat zákonnost postupu žalovaného správního orgánu a vytýkat mu jako procesní vadu, že se nevypořádal se skutečnostmi či právními námitkami, které ve správním řízení neuvedl.* Stěžovatel tedy nemůže úspěšně namítat nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalované z důvodu, že se žalovaná podrobně nevyjádřila k otázce přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění na stěžovatele, pokud správnost posouzení této otázky nebyla předmětem odvolání, je-li jinak zřejmé, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo žalovanou přezkoumáno jak v rozsahu námitek uplatněných v odvolání, tak v rozsahu požadovaném příslušným právním předpisem (§ 89 odst. 2 správního řádu).

[36] Námitka nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalované z důvodu nedostatečného posouzení otázky přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění na stěžovatele tak důvodná není. Věcnou správností posouzení této právní otázky správními orgány se Nejvyšší správní soud zabývat nemohl, neboť argumentace stěžovatele obsažená v kasační stížnosti směřovala toliko do nepřezkoumatelnosti, resp. nedostatečnosti odůvodnění správních orgánů při hodnocení přiměřenosti. Konkrétní skutkové okolnosti, které by mohly založit odlišné posouzení otázky přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění v řízení před správními soudy, stěžovatel v podané žalobě ani v kasační stížnosti nezformuloval.

IV. Závěr a náklady řízení

[37] Nejvyšší správní soud proto ze všech výše uvedených důvodů podle § 110 odst. 1 s. ř. s., poslední věty, zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou.

[38] O žádosti stěžovatele o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval, neboť rozhodl ve věci samé bez zbytečného odkladu po předložení spisového materiálu a po vykonání nezbytných procesních úkonů v řízení.

[39] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalované v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se jí náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. května 2014

JUDr. Marie Žiškova
předsedkyně senátu